

David Baldacci

De rechtvaardigen

A.W. Bruna Fictie

De Chesapeake Bay is de grootste riviermond van Amerika. Hij is driehonderd kilometer lang en zijn stroomgebied beslaat meer dan honderdvijftigduizend idyllische vierkante kilometers. Meer dan honderdvijftig grote en kleine rivieren komen erin uit. De baai is ook het domein van talloze vogels en vissen en vaarwater van massa's watersporters. Chesapeake Bay is waarlijk een schepping van buitengewone schoonheid, behalve wanneer je in een onweersbui in de nevelige duisternis van de vroege ochtend midden in dat verrekte stuk water aan het zwemmen bent.

Oliver Stone kwam boven water en zoog de vochtige zilte lucht in zijn longen: een dorstig man in een oceaan van een biljoen ton water. De lange duik had hem dieper gebracht dan eigenlijk gezond was, maar als je je van een tien meter hoge rotsmassa in een woedende oceaan stort, mag je blij zijn dat je hart nog klopt. Terwijl hij watertrappelde, keek hij om zich heen om zich te oriënteren. Niets van wat hij zag was op dit moment bijster aanlokkelijk. Bij elke flits van de bliksem zag hij de huizenhoge rots waarop hij had gestaan. Hij was nog geen minuut in de baai, maar de kou drong al tot in zijn botten door, ondanks de wetsuit die hij onder zijn kleren droeg. Hij trok zijn drijfnatte broek, overhemd en schoenen uit en zwom naar het oosten. Hij had niet veel tijd.

Twintig minuten later naderde hij de wal. Alle vier zijn ledematen voelden aan als beton. Vroeger kon hij de hele dag zwemmen, maar hij was geen twintig meer. Hij was zelfs geen vijftig meer. Nu wilde hij alleen maar land; hij had er genoeg van om voor vis te spelen.

Hij zag een kloof in de rotsen en ging daarop af. Hij ploeterde zich door de brandingsgolven en stapte op een grote rots af waar hij de tas pakte die hij daar eerder had verborgen. Terwijl hij zijn wetsuit uitdeed, droogde hij zich af en trok schone kleren en tennisschoenen aan. De natte spullen gingen in de tas, die hij aan een steen vastbond en in de stormachtige Atlantische Oceaan gooide, waar zijn tientallen jaren oude sluipschuttersgeweer met langeafstandsvizier al in was verdwenen. Hij was officieel gepensioneerd als beroepsmoordenaar. Hij hoopte van zijn pensioen te kunnen genieten, maar op dit moment wilde dat nog niet zo erg lukken.

Voorzichtig volgde Stone het rotsige pad naar een onverharde weg. Tien minuten later kwam hij aan de rand van een bos, waar de ondiep gewortelde dennen meebogen in de genadeloze zeewind. Hij liep op een draffe en kwam na twintig minuten bij een stel vervallen huisjes, waarvan de meeste eruitzagen alsof ze op

instorten stonden. Het licht dat door de wolken scheen had de ergste duisternis al verdreven toen hij door het raam van het dichtstbijzijnde huisje naar binnen krom. Eigenlijk was het niet meer dan een hutje, al bezat het luxes als een deur en een vloer. Hij keek op zijn horloge en zag dat hij hooguit tien minuten had. Hij was al doodmoe, maar trok zijn kleren weer uit en ging onder de piepkleine douche met roestige buizen staan, waar alleen een dun stroompje lauw water uitkwam, als een fontein die ter ziele gaat en nog een laatste beetje water op-voest. Evengoed boende hij hard. Hij boende de stank en het zout van de woedende baai weg. In feite wiste hij sporen uit. Hij vloog nu op de automatische piloot, te zeer verdoofd om na te denken bij wat hij deed. Dat zou veranderen. Straks zou hij weer toneel moeten spelen. Hij kon zich al een voorstelling maken van de zware schoenen die naar hem toe kwamen.

Stone luisterde of er op de deur werd geklopt. Dat gebeurde toen hij zich aan het aankleden was.

‘Hé man, ben je klaar?’ riep de stem. Het geluid schoot door de dunne triplexen deur als een kattenklauw in een muizenhol.

Bij wijze van antwoord sloeg Stone hard met zijn hand op de ruwe plankenvloer. Hij trok vlug zijn schoenen aan, stak zijn armen in een gerafelde jas, trok een John Deere-pet laag over zijn hoofd en zette zijn bril met dikke glazen op. Hij streek over de stugge grijze baard die hij in de afgelopen zes maanden had gekweekt, maakte de deur open en knikte naar de kleine, gezette man die tegenover hem stond. De man had een postuur als een biervat, een lui rechteroog en tanden die vergeeld waren door te veel sigaretten en te veel koppen Maxwell House-koffie. Dit was duidelijk geen *caffè latte*-land. Hij droeg een wollen muts van de Green Bay Packers, een verbleekte boerenwerkbroek, vuile werkschoenen en een tot op de draad versleten jas met vetvlekken. Verder had hij een gulle glimlach.

‘Koud weer vanochtend,’ zei de man. Hij wreef over zijn stompe neus en trok een brandende sigaret tussen zijn lippen vandaan.

Vertel mij wat, dacht Stone.

‘Maar het wordt warmer.’ Hij dronk uit een beker van NASCAR, de organisatie van het stockcarracen. Er droop koffie van zijn kin toen hij de beker bij zijn mond vandaan haalde.

Stone knikte. Zijn bebaarde gezicht zakte voorover en zijn anders zo aandachtige ogen werden dof achter de besmeurde brillenglazen. Toen hij achter de andere man aan liep, boog zijn linkerbeen door, zodat hij een paar centimeter korter leek dan hij was.

Ze waren brandhout in een oude gehavende Ford F-150 met versleten banden aan het laden, toen een politieauto en een aantal zwarte personenauto’s het pad kwamen oprijden en kiezelig grind in alle richtingen lieten wegspringen, als

kogellagers uit een granaat. De slanke, gespierde mannen die uit de auto's stapten, droegen blauwe regenjassen met 'FBI' in goudkleurige letters op de rug. De pistolen in hun riemholsters hadden een magazijn met veertien patronen. Drie van hen liepen naar Stone en zijn maat toe, terwijl een pafferige geüniformeerde sheriff met glimmende zwarte laarzen en een stetson achter hen aan dribbelde. 'Wat is er aan de hand, Virgil?' vroeg Green Bay aan de geüniformeerde man. 'Is er weer zo'n klootzak uit de gevangenis ontsnapt? Van mij mogen jullie weer gericht gaan schieten, of die linkse klootzakken dat nou leuk vinden of niet.'

Virgil schudde zijn hoofd. De zorgenrimpels verspreidden zich over zijn voorhoofd. 'Niet de gevangenis. Er is iemand dood, Leroy.'

'Wie?'

Een van de FBI-mannen snauwde: 'Papieren.'

Een ander zei: 'Waar waren u en uw vriend een uur geleden?'

Leroy keek van de ene FBI-man naar de andere. Toen keek hij naar het uniform. 'Virgil, wat is hier aan de hand?'

'Zoals ik al zei: er is iemand dood. Een belangrijk man. Hij heet...'

Een van de FBI-agenten onderbrak hem met een snelle handbeweging. 'Papieren. Nu!'

Leroy haalde vlug een dunne portefeuille uit de zak van zijn werkbroek en gaf de man zijn rijbewijs. Terwijl een van de FBI-agenten het nummer in een handheld computer intypte die hij uit zijn regenjas had gehaald, stak een andere agent zijn hand naar Stone uit.

Stone bewoog niet. Hij keek alleen maar nietszeggend terug, zijn lippen bol en zijn slechte been overdreven diep doorgebogen bij de knie. Hij keek verward. Dat hoorde bij zijn act.

'Hij heeft geen rijbewijs,' zei Leroy. 'Hij heeft helemaal niks. Hij kan niet eens praten. Alleen brommen.'

De FBI-agenten gingen om Stone heen staan. 'Werkt hij voor u?'

'Ja. Vier maanden. Harde werker, sterke rug. Vraagt niet veel loon – eigenlijk enkel kost en inwoning. Maar hij heeft een mank been en niet veel tussen de oren. Je zou hem grotendeels arbeidsongeschikt kunnen noemen.'

De FBI-agenten keken naar de vreemde stand van Stones been, en toen weer naar zijn bebrilde gezicht en ruige baard.

Een van hen vroeg: 'Hoe heet u?'

Stone bromde en maakte krampachtige bewegingen met zijn hand, alsof hij de federale agenten een of andere verbasterde vechtsport wilde demonstreren.

'Gebarentaal. Tenminste, dat denk ik. Of zoiets,' merkte Leroy vermoeid op. 'Ik ken zelf geen gebarentaal, dus ik weet zijn echte naam niet. Ik noem hem gewoon "Hé, man". En dan laat ik hem zien wat hij moet doen. Dat werkt

blijkbaar wel. We zijn hier nou ook niet bepaald bezig met hartchirurgie. Meestal doen we niks anders dan troep in een wagen gooien.'

Een FBI-man zei: 'Laat hem zijn broekspijp ophijsen. Die van zijn manke poot.'

'Waarvoor?'

'Zeg het nou maar tegen hem!'

Leroy maakte het Stone duidelijk door zijn eigen broekspijp op te hijsen.

Stone bukte zich en deed alsof het hem grote moeite kostte Leroy's voorbeeld te volgen.

De mannen keken allemaal naar het lelijke litteken dwars over de knieschijf.

'Verrek!' zei Leroy. 'Geen wonder dat hij niet goed kan lopen.'

Dezelfde FBI-man gaf Stone met een gebaar te kennen dat hij zijn broekspijp weer kon laten zakken. 'Oké. Goed.'

Stone had nooit gedacht dat hij nog eens dankbaar zou zijn voor de oude bajonetwond die een Noord-Vietnamese soldaat hem had toegebracht. Het zag er veel erger uit dan het in werkelijkheid was, want de chirurg had Stone midden in een artilleriebarrage op de junglebodem moeten opereren. Begrijpelijkerwijs waren de handen van de dokter niet zo vast geweest.

Sheriff Virgil zei: 'Leroy en ik zijn hier samen opgegroeid. Hij was de center en ik de quarterback in het footballteam van school. Veertig jaar geleden zijn we nog eens kampioen van de county geweest. Hij vermoordt geen mensen. En die kerel daar, nou, je kunt zo wel zien dat hij geen scherpschutter is.'

De FBI-agent gooide Leroy's rijbewijs terug en keek zijn collega's aan. 'Goed,' mompelde hij teleurgesteld.

'Waar gaat u naartoe?' vroeg een andere FBI-man met een blik op de half volgeladen vrachtwagen.

'Waar ik om deze tijd van de morgen in deze tijd van het jaar altijd naartoe ga. We brengen hout naar mensen die geen tijd hebben om hun eigen hout te hakken. We verkopen het voordat het koud wordt. En dan gaan we naar de haven en werken op de boot. Misschien gaan we het water op als de zee wat rustiger wordt.'

'Hebt u een boot?' vroeg een van de agenten op scherpe toon.

Leroy keek Virgil met een komisch gezicht aan. 'Ja, ik heb een schitterend jacht.' Hij wees achter zich. 'We mogen graag een tochtje maken op de Chesapeake Bay daar en een paar krabben vangen. Ik heb horen zeggen dat ze hier in de buurt gek zijn op dat spul.'

'Niet ouwehoeren, Leroy. Straks kom je nog in de problemen,' zei Virgil vlug. 'Dit is serieus.'

'Dat begrijp ik,' zei Leroy meteen. 'Maar als er iemand dood is, kunnen jullie je beter niet met ons bezighouden. Dat is tijdverspilling, want wij weten van niks.'

‘Hebt u hier vanmorgen iemand langs zien komen?’

‘Nee, niet één auto, totdat jullie kwamen aanscheuren. En we waren allebei al op toen het nog niet helemaal licht was.’

Stone strompelde naar de vrachtwagen en gooide weer hout in de laadbak.

De FBI-agenten keken elkaar aan. Een van hen mompelde: ‘We gaan verder.’

Even later waren ze weg.

Leroy liep naar de vrachtwagen toe en gooide er hout in. ‘Wie zou er dood zijn?’ zei hij, in feite tegen zichzelf. ‘Een belangrijk man, zeiden ze. Er zijn een hoop belangrijke mannen op de wereld. En die gaan net zo goed dood als de rest van ons. Op die manier maakt God het leven een beetje eerlijk.’

Stone liet een lang en hard gebrom horen.

Leroy keek hem aan en grijnsde. ‘Hé, man, dat is het verstandigste wat ik de hele morgen heb gehoord.’

Toen het werk van die dag voorbij was, maakte Stone met pantomime aan Leroy duidelijk dat hij wegging. Leroy had daar blijkbaar niet veel moeite mee. ‘Het verbaasde me al dat je zo lang bleef. Het ga je goed.’ Hij trok een paar verbleekte twintigjes van een stapeltje en gaf ze aan Stone. Die pakte het geld aan, klopte op de rug van de man en strompelde weg.

Nadat hij zijn spullen in zijn plunjezak had gedaan, vertrok Stone te voet. Hij lifte achter in een vrachtwagen naar Washington, want de chauffeur wilde de sjofele Stone niet bij zich in de warme cabine hebben. Stone vond het niet erg. Nu had hij tijd om na te denken. En hij had veel om over na te denken. Hij had op één dag twee van de prominentste mannen in het land gedood, letterlijk enkele uren na elkaar. Dat had hij gedaan met het geweer dat hij in de oceaan had gegooid voordat hij van de rotsen af was gesprongen.

De vrachtwagen zette hem in de wijk Foggy Bottom van de hoofdstad af en Stone ging op weg naar zijn oude huis op de begraafplaats Mt. Zion.

Hij had een brief te bezorgen.

En iets op te halen.

En dan zou het tijd zijn om op weg te gaan.

Zijn alter ego John Carr was eindelijk dood.

En de kans was enorm groot dat Oliver Stone hem op de voet zou volgen.

Het huisje was donker, de begraafplaats nog donkerder. Er was niets te zien, behalve de nevel van Stones uitgeblazen adem die zich met de koele lucht vermengde. Zijn blik drong door tot elke vierkante centimeter van de begraafplaats, want hij kon zich nu geen fouten permitteren. Het was dom om hier te komen, maar voor hem was loyaliteit een plicht, geen keuze. Zo was hij. Dat konden ze hem tenminste niet afpakken.

Hij had bijna een halfuur gewacht om te zien of er iets vreemds aan de hand was. Toen hij uit zijn huis was vertrokken, hadden ze het nog een paar maanden in de gaten gehouden. Dat wist hij, want hij had gekeken naar degenen die het observeerden. Maar toen hij er vier maanden niet was geweest, waren ze gestopt met hun observaties. Natuurlijk konden ze altijd terugkomen. En na de gebeurtenissen van deze ochtend zouden ze dat bijna zeker doen. Iedere politiemans zou zeggen dat elk gewelddadig beëindigd leven evenveel onderzoek verdiende, maar het was nu eenmaal realiteit dat er intensiever werd gejaagd naar mate het slachtoffer belangrijker was. En op grond van dat laatste zouden ze er deze keer misschien wel het leger bij halen.

Toen hij eindelijk had geconstateerd dat de kust veilig was, kroop hij onder het hek aan de achterkant van de begraafplaats door en sloop hij naar een grote grafsteen. Hij trok hem weg. Onder de steen bevond zich een klein vak dat hij in de aarde had vrijgemaakt. Hij pakte het kistje dat in dat vak stond, stopte het in zijn plunjezak en legde de steen weer op zijn plaats. Hij gaf een liefdevol klopje op de steen. De naam van de overledene die hier lag was al lang geleden weggesleten door de tijd. Maar Stone had onderzoek gedaan naar de mensen die op Mt. Zion begraven lagen en wist dat dit de laatste rustplaats was van een zekere Samuel Washington, een vrije slaaf die zijn leven had gegeven om anderen te helpen vrij te worden. Hij voelde een zekere verwantschap met de man, want in zekere zin wist Stone precies hoe het was om niet vrij te zijn.

Hij keek naar het huisje in de steeds diepere schemering. Hij wist dat Annabelle Conroy daar woonde. Haar huurauto stond bij het hekje aan de voorkant. En hij was een paar maanden geleden in het huisje geweest toen zij weg was. Het had er vanbinnen veel beter uitgezien dan toen het van hem was. Toch wist hij dat hij nooit meer op Mt. Zion kon wonen, of het moest in liggende houding zijn, een kleine twee meter onder de grond. Na die twee schoten die hij vanmorgen had gelost was hij de meest gezochte man van Amerika.

Hij vroeg zich af waar ze vanavond was. Hopelijk ergens waar ze van het leven

genoot, al waren de twee moorden natuurlijk het nieuws van de dag en zouden zijn vrienden gemakkelijk kunnen raden wat er gebeurd was. Hij hoopte dat ze niet slechter over hem zouden denken. In feite was dat de echte reden waarom hij hier vanavond was.

Hij wilde niet dat zijn vrienden door hem in de problemen kwamen. De FBI was niet dom. Ze zouden uiteindelijk deze kant op komen. Stone wenste met heel zijn hart dat hij meer voor de Camel Club kon doen, na alles wat ze voor hem hadden gedaan. Hij had erover gedacht zichzelf gewoon aan te geven, maar de overlevingsdrang die centraal stond in zijn hele wezen was zo sterk dat hij het gewoon niet kon opbrengen om zijn eigen executie tegemoet te lopen. Hij kon ze niet op die manier laten winnen. Ze zouden er een beetje harder voor moeten werken.

De brief die hij bij zich had was zorgvuldig geformuleerd. Het was geen beken-tenis, want dan kwamen zijn vrienden voor een nog groter dilemma te staan. Zeker, Stone verkeerde in een klassieke catch-22-situatie, maar hij was hun iets verschuldigd. Hij had moeten weten dat er met het leven dat hij leidde maar één afloop mogelijk was.

Déze.

Hij haalde de brief uit zijn zak en rolde hem om het heft van een mes dat hij uit een andere zak had gehaald, waarna hij hem met een touwtje vastmaakte. Hij mikte in de duisternis van de tuin en liet het mes door de lucht vliegen. Het bleef in een pijler van de veranda steken.

‘Vaarwel.’

Er was nog één plaats waar hij heen moest.

Even later kroop hij weer onder het hek door. Hij liep naar het metrostation Foggy Bottom en nam de metro. Later kwam hij na een halfuur lopen bij een andere begraafplaats.

Waarom voelde hij zich meer op zijn gemak bij de doden dan bij de levenden? Het antwoord was relatief eenvoudig. De doden stelden geen vragen.

Zelfs in het donker kon hij het graf waarnaar hij zocht gemakkelijk vinden. Hij knielde neer, veegde wat bladeren weg en keek naar de steen.

Hier lag Milton Farb, ook lid van de Camel Club, het enige overleden lid. Toch zou Milton zelfs dood voor altijd deel uitmaken van die informele groep van complottheoretici die maar één ding in het vaandel had gehad: de waarheid.

Jammer dat hun leider zich niet aan dat principe had gehouden.

Het kwam alleen maar door Stone dat zijn dierbare vriend dood was.

Het was mijn schuld.

Door hem lag de briljante, zij het grillige Milton hier tot in de eeuwigheid. Een kogel van groot kaliber had onder het Capitool van de Verenigde Staten een eind aan zijn leven gemaakt. Het deed Stone bijna evenveel verdriet als de dood

van zijn arme vrouw, tientallen jaren geleden.

Stones ogen werden vochtig toen hij aan die laatste, afschuwelijke avond in het bezoekerscentrum van het Capitool terugdacht. Hoe Milton hem had aangekeken toen de kogel hem had getroffen; die grote, smekende, onschuldige ogen. De herinnering aan de laatste levende seconden van zijn vriend zouden Stone bijblijven tot op de dag waarop hij zou sterven. En Stone had niets kunnen doen, behalve de dood van zijn vriend wreken. En dat had hij gedaan. Hij had die avond veel zwaarbewapende, uiterst goed getrainde mannen in kleine ruimten gedood, en hij kon zich dat nauwelijks herinneren, want alles werd overschaduwd door die ene verbijsterend onwaarschijnlijke dood. Met dat alles had hij zijn verlies bij lange na niet kunnen goedmaken. Daarom had hij vanmorgen die twee mannen gedood; dat was een van de redenen geweest. En nog steeds had hij het verlies van Milton niet goedge maakt. Of van zijn vrouw. Of van zijn dochter.

Hij sneed heel zorgvuldig een stuk gras en wat aarde van het graf van zijn vriend weg, legde het kistje in de opening en legde het gras terug, waarna hij het aandrukte met zijn voet. Hij zorgde dat niet meer te zien was dat de grond was omgewoeld, ging toen kaarsrecht staan en salueerde voor zijn dode vriend.

Niet lang daarna liep Stone langzaam naar de metro terug en ging naar Union Station, waar hij met het grootste deel van het geld dat hij nog over had een treinkaartje naar het zuiden kocht. Er waren daar politieagenten en rechercheurs in burger. Gewoontegetrouw prentte Stone zich de positie van ieder van hen in. Natuurlijk hadden ze de zware artillerie naar de drie vliegvelden van Washington gestuurd, waar ze hun best zouden doen om de moordenaar van een bekende senator en de inlichtingenchef van het land te pakken te krijgen. Het nederige Amerikaanse spoorwegstelsel verdiende blijkbaar niet zoveel aandacht, alsof moordenaars het beneden hun waardigheid zouden achten om over die gammele rails te rijden.

Dertig minuten later stapte hij in de Amtrak Crescent met bestemming New Orleans; het was een impulsieve keuze die hij had gemaakt toen hij op het grote scherm boven in de stationshal keek. De trein vertrok een paar uur te laat, anders had hij hem niet kunnen nemen. Hoewel hij van nature niet bijgelovig was, zag hij daar toch een voorteken in. Hij perste zich in een klein toilet, schoor zijn baard weg en zette zijn bril af. Vervolgens keerde hij naar zijn plaats terug.

Hij had gehoord dat het nog steeds gemakkelijk was om in New Orleans na de orkaan Katrina een baan in de bouw te krijgen. En mensen die dringend arbeidskrachten nodig hadden vroegen niet naar lastige dingen als sofinummers en adressen. Op dit punt in zijn leven hield Stone niet van vragen of van nummers die iemand konden vertellen wie hij werkelijk was. Hij wilde opgaan in een menselijke massa die bezig was een stad weer op te bouwen uit een nacht-

merrie die de bewoners niet zelf hadden veroorzaakt. Hij kon zich daar goed in verplaatsen, want in feite verkeerde hij in dezelfde positie. Afgezien van die laatste twee schoten. Die had hij opzettelijk gelost, met elke pulserende zenuw van woede, met het allesoverheersende gevoel dat hem onrecht was gedaan.

Terwijl de trein door de duisternis kletterde, zat Stone in zijn stoel en keek hij uit het raam. In de weerspiegeling keek hij naar de jonge vrouw die met een baby naast hem zat, haar voeten op een gehavende plunjezak en met een kussensloop die blijkbaar vol zat met flesjes, luiers en kleertjes van het kind. Ze sliepen allebei, het kind met zijn borst tegen de gezwollen boezem van de moeder. Stone draaide zich om en keek naar het kind met de drie kinnen en bolle vuistjes. De baby deed plotseling zijn ogen open en keek hem aan. Vreemd genoeg hilde het niet; het maakte zelfs helemaal geen geluid.

Aan de andere kant van het gangpad at een broodmagere man een cheeseburger die hij op het station had gekocht. Hij had een flesje bier tussen zijn knokige knieën, die in opgelapte spijkerstof waren gehuld. Naast hem zat een jonge, lange, goed uitzierende maar onopvallende man met warrig bruin haar en een baard van enkele dagen. Hij had de slanke, slungelige bouw en de zelfverzekerde bewegingen van een jongen die quarterback was geweest in het footballteam van de middelbare school en nog niet dik was geworden. Dat was niet helemaal een gissing van Stones kant, want de jongen had zijn schooljasje aan, vol medailles, letters en linten. Aan het jaartal dat op het jasje was gestikt kon Stone zien dat de jongen al een paar jaar van school af was. Een lange tijd om vast te houden aan je glorie-tijd, vond Stone, maar misschien was het alles wat de jongen had.

Stone vond dat de jongeman ook de houding had van iemand die er geen moment aan twijfelde dat de wereld hem alles verschuldigd was en nooit de rekening had betaald. Terwijl Stone naar hem keek, stond hij op. Hij klom over de cheeseburgerman heen en liep naar de achterkant van het treinstel om naar het volgende treinstel te gaan.

Stone stak zijn hand uit en raakte voorzichtig het vuistje van de baby aan, die met een nauwelijks hoorbaar geluidje reageerde. Terwijl de baby nog een heel leven voor zich had, kwam dat van Stone steeds dichterbij het eind.

Nou, ze zouden hem eerst moeten vinden. Dat was hij verschuldigd aan een overheid die vaak slordig omsprong met de mensen die haar het trouwst dienden en in stilte de grootste offers brachten.

Hij leunde in zijn stoel achterover en zag Washington verdwijnen. De trein kletterde door.

Joe Knox had zitten lezen in de kleine bibliotheek van zijn herenhuis in het noorden van Virginia toen de telefoon ging. De man die hem belde was zuinig met woorden, en Knox wist uit ervaring dat hij hem niet moest onderbreken. Hij hing op, legde zijn boek weg, trok zijn regenjas en laarzen aan, pakte de sleutels van zijn gehavende tien jaar oude Range Rover en liep het lelijke weer in voor een al even lelijke taak.

Knox was een meter tweeëntachtig en had de stevige, gespierde bouw van de net iets te kleine linebacker die hij ooit in zijn schooljaren was geweest. Hij was een man van in de vijftig met uitgedund haar dat hij in het midden lang hield en zorgvuldig achteroverkamde. Hij had ook vaalgroene ogen die het menselijke equivalent waren van een MRI: er ontging ze niets. Hij pakte het stuur van de Rover vast met lange vingers die in dienst van zijn land zo ongeveer elke trekker hadden overgehaald die er maar bestond. Vanuit zijn stille, lommerrijke buurt nam hij Chain Bridge Road in McLean, Virginia. Op dit uur van de ochtend zou er nog veel verkeer op de Beltway zijn. Eigenlijk was er geen enkele tijd meer waarop de asfaltstrop die om de nek van de hoofdstad lag níet verstopt zat met auto's. Hij zette koers naar het District en ging vandaar naar het oosten van Maryland. Uiteindelijk rook hij de zee, en meteen stelde hij zich de plaats van de moord voor. Het was weer een doodgewone werkdag.

Drie uur later liep hij, belaagd door dikke regendruppels, om de grote auto heen. Carter Gray zat nog in zijn gordel, zijn hoofd verwoest en zijn leven beëindigd door vermoedelijk een kogel uit een sluipschuttersgeweer, al zouden ze pas zekerheid hebben als er sectie was verricht. Terwijl de politie, de FBI en de technische recherche als bromvliegen om hem heen krioelden, op zoek naar een plekje om neer te strijken en hun bezigheden te verrichten, hurkte Knox neer langs de kant van de weg, bij een wit grafteken met een Amerikaans vlaggetje ervoor. De colonne zou hier langzamer zijn gaan rijden. Een nieuwsgierige Gray had deze twee dingen blijkbaar gezien en zijn raampje omlaag laten zakken: een fatale fout.

Grafteken en Amerikaanse vlag. Net als op de nationale begraafplaats Arlington. Een interessante en misschien veelzeggende keuze.

Uit het feit dat de ramen omlaag waren, leidde Knox af dat de auto niet gepantserd was. De ramen van zulke wagens waren zo dik als een telefoonboek en kwamen niet in beweging. Dat was Grays tweede fout geweest.

Je had om een gepantserde wagen moeten vragen, Carter. Je was belangrijk genoeg.

Dit was geen honkbal, wist Knox. In zijn vak was je al na twee foutslagen uit. Knox keek in de verte en volgde in gedachten de baan van de dodelijke kogel. Niemand van het escorte had iets van een schutter gezien, en die moest dus ver weg zijn geweest, ergens waar het vizier en de loop bijna niet meer met het blote oog te zien waren geweest.

Duizend meter? Vijftienhonderd? Terwijl het doelwit zich in een auto bevond en alleen zichtbaar was door een opening van amper vijftig bij vijftig centimeter – in het donker, in de motregen. En dan ook nog een kogel recht in de hersenen.

Een buitengewoon goed schot, als je het zo bekeek. Dat was geen kwestie van geluk hebben. Hier was een professional aan het werk geweest.

Ook dat was veelzeggend.

Hij stond op en knikte een van de geüniformeerde agenten toe. Knox had zijn identiteitsbadge aan een koord om zijn hals hangen. Toen iedereen had gezien wat zijn officiële status was, hadden ze hem met respect behandeld. Ze liepen met een wijde boog om hem heen, alsof hij een ongeneeslijke en besmettelijke ziekte had.

En misschien was dat ook wel zo.

De politieagent maakte de deur van de Escalade open en Knox keek naar binnen. Het schot was door het midden van de rechterslaap gegaan. Er was geen uitgangswond. De kogel zat nog in de hersenen. Tijdens de sectie zou hij eruit gepeuterd worden. Niet dat Knox het sectierapport nodig had om te weten waardoor de man om het leven was gekomen. Bloed en stukjes vlees en schedelbot hadden zich in het interieur van de SUV genesteld. Knox betwijfelde of de overheid dit voertuig ooit nog zou gebruiken. Het zou wel dezelfde weg gaan als de limousine van president Kennedy. Het bracht ongeluk, slecht karma – je kon het noemen zoals je wilde, maar geen enkele andere vip zou ooit nog zijn achterste in de zitting van de dode man laten zakken, hoe goed ze alles ook hadden schoongemaakt en ontsmet.

Gray zag er niet uit alsof hij sliep. Hij zag er gewoon dood uit. Niemand had de moeite genomen de ogen van de man te sluiten. Zijn bril was van zijn hoofd gevlogen toen de snelle kogel zijn doel trof. Als gevolg daarvan staarde Gray tot in de eeuwigheid naar eenieder die naar hem terugkeek.

Knox bracht een van zijn in handschoenen gestoken handen omhoog en sloot de oogleden. Dat deed hij uit respect. Hij had Gray goed gekend. Hij was het niet altijd eens geweest met de man en zijn methoden, maar hij had respect voor hem gehad. Hij hoopte dat Gray hetzelfde voor hem zou hebben gedaan als het andersom was geweest.

De briefingpapieren die Gray had zitten lezen waren al opgehaald door de CIA. De nationale veiligheid ging zelfs boven moord. Knox betwijfelde sterk of de

papieren waarin de CIA-chef op het moment van zijn dood had zitten lezen iets met de moord op hem te maken hadden, maar je kon nooit weten.

Als ze daarentegen de gedachten van de man in zijn laatste ogenblikken konden lezen? Toen hij naar dat grafteken en dat vlaggetje keek?

Knox had het intuïtieve gevoel dat Gray precies had geweten wie zijn moordenaar was. En misschien wisten anderen bij de CIA het ook. In dat geval lieten ze hem in zijn eentje de procedures afwerken. Hij vroeg zich even af waarom, maar hield daarmee op. Het was onbegonnen werk om je af te vragen wat er op het CIA-hoofdkantoor in Langley achter gesloten deuren plaatsvond. Het enige waarop je kon rekenen, was dat de echte waarheid even ingewikkeld in elkaar zat als alles wat je in romans las.

Hij liep bij het lijk vandaan en liet, starend naar de Atlantische Oceaan, de feiten door zijn hoofd gaan.

Grays huis was meer dan zes maanden geleden opgeblazen; de man had het er nog net levend afgebracht. Op weg hierheen was Knox via een beveiligde telefoonverbinding op de hoogte gesteld. Als er personen van die bomaanslag werden verdacht, mochten ze niet ook verdacht worden van betrokkenheid bij de moord op Gray, was hem gezegd. Die instructie was van het hoogste niveau gekomen en hij kon niet anders dan zich eraan houden. Toch sloeg hij dat feit in zijn achterhoofd op. Hij vond dat de waarheid niet aan condities of clausules gebonden was, al was het alleen maar omdat hij haar op een gegeven moment misschien als munitie nodig had om zich in te dekken.

Hij reed naar Grays huis, liep er even doorheen, vond niets van belang en liep toen naar de steile rots aan de achterkant van het perceel. Hij keek eerst naar het woelige water van de baai beneden en toen naar het hevige onweer dat kwam opzetten en dat het onderzoek naar de moord, die hier dichtbij gepleegd was, niet gemakkelijker zou maken. Knox tuurde naar de strook bos aan de rechterkant van het huis. Hij liep door het bos en rekende snel uit dat je op die manier bij de grindweg kon komen waarover Gray's colonne had gereden.

Hij keek weer naar de steile rotsen.

En vroeg zich af of het mogelijk was.

Als daar de juiste man zat, was op die vraag maar één antwoord mogelijk.

Ja.

Hij stapte weer in zijn auto en reed naar de plaats waar de tweede moord was gepleegd.

Roger Simpson.

De staat Alabama had plotseling een senator minder.

En zonder dat hij zelfs maar de omstandigheden van Simpsons dood had bekeken wist Knox instinctief dat hij op zoek was naar maar één moordenaar.

Eén.

Zodra Annabelle bij de veranda kwam, zag ze het. Alex Ford zag het ook. Ze kwamen terug van een diner bij Nathan's in Georgetown. Dat was een favoriet restaurant van hen geworden.

Ze trok het mes los, vouwde de brief open en keek toen om zich heen, alsof ze verwachtte dat degene van wie de brief afkomstig was nog ergens in de buurt was.

Alex en zij gingen voor de lege haard zitten en ze las de brief. Toen ze hem uit had, gaf ze hem aan Alex en wachtte in stilte tot hij hem had doorgelezen.

'Hij zegt dat je je spullen moet pakken en moet vertrekken. Dat er mensen komen om vragen te stellen. Je kunt bij mij logeren, als je wilt.'

'Eigenlijk wisten we al dat hij het was, hè?' zei ze.

Alex keek naar de brief. "Ik heb in mijn leven veel dingen gedaan waar ik spijt van heb," las hij voor. "En ik heb met al die dingen geleefd. Maar Miltons dood was helemaal mijn schuld. Ik deed wat ik moest doen om degenen te straffen die gestraft moesten worden. Maar ik zal mezelf nooit genoeg kunnen straffen. In elk geval is John Carr eindelijk dood. Ongeruimd staat netjes."

Alex bekeek de brief. 'Dat klinkt als iemand die deed wat hij geloofde dat hij moest doen.'

'Hij vraagt ons het aan Reuben en Caleb te vertellen.'

'Dat zal ik doen.'

'Die kerels verdienden niet beter, weet je. Als je bedenkt wat Finn ons over de gebeurtenissen van die avond heeft verteld.'

'Niets geeft iemand het recht om iemand te vermoorden, Annabelle,' zei hij op besliste toon. 'Dat is eigenrichting. Dat is verkeerd.'

'Onder alle omstandigheden?'

'Eén uitzondering bederft die regel voorgoed.'

'Dat zeg jij.'

'Verbrand die brief, Annabelle,' zei Alex plotseling.

'Wat?'

'Verbrand hem nu, voordat ik van gedachten verander.'

'Waarom?'

'Het is geen bekentenis maar wel bewijsmateriaal. En ik kan niet geloven dat ik dit zeg. Verbrand hem. Nu!'

Ze nam een lucifer, stak het papier aan en gooide het in de haard. Ze zagen de brief opkrullen en zwart worden.

‘Oliver heeft meer dan eens mijn leven gered,’ zei hij. ‘Hij was de fatsoenlijkste, betrouwbaarste persoon die ik ooit heb gekend.’

‘Ik wou dat hij hier was gebleven om met ons te praten.’

‘Ik ben blij van niet.’

‘Waarom?’ vroeg Annabelle bruusk.

‘Omdat ik hem dan misschien had moeten arresteren.’

‘Meen je dat nou? Je zei daarnet dat hij de fatsoenlijkste persoon was die je ooit hebt gekend.’

‘Ik ben politieman, Annabelle. Vriend of niet, ik heb een eed afgelegd.’

‘Maar je wist dat hij al eerder mensen heeft gedood. En daar zit je blijkbaar niet mee.’

‘Nee, want dat deed hij in opdracht van de Amerikaanse overheid.’

‘En mag het dan opeens wel? Omdat een of andere politicus het zegt?’

‘Oliver was een soldaat. Hij was getraind om bevelen op te volgen.’

‘Maar zelfs hij voelde zich daar schuldig om. Omdat sommige mensen die hij op bevel moest doden onschuldig waren. Je hebt gezien hoe hij daaronder gebukt ging.’

‘Ik heb respect voor zijn morele instelling. Maar dat werd niet van hem verlangd.’

Annabelle stond op en keek op hem neer.

‘En nu doodt hij twee mensen die het wél verdienden en ben jij opeens bereid hem te arresteren, alleen omdat hij geen “toestemming van de overheid” had?’

‘Zo simpel ligt het niet, Annabelle.’

Ze streek haar lange haar van haar gezicht weg. ‘Natuurlijk wel,’ snauwde ze.

‘Luister...’

Ze liep naar de deur en maakte hem open. ‘Laten we er voor nu over ophouden, anders zeggen we nog dingen waar we spijt van krijgen. Tenminste ik wel. Trouwens, ik moet mijn spullen pakken.’

‘Waar ga je heen?’

‘Dat laat ik je nog weten,’ zei ze op een toon alsof ze dat waarschijnlijk niet zou doen.

Alex wilde iets zeggen, maar stond op en liep met een somber gezicht en zijn lippen stijf op elkaar het huisje uit.

Annabelle gooide de deur achter hem dicht. Ze ging met gekruiste benen voor de haard zitten en keek naar de zwartgeblakerde fragmenten van Stones laatste boodschap voor hen. Toen Annabelle de inhoud van de brief in gedachten nog eens doornam, liepen de tranen haar over de wangen.

Ze keek naar de deur. Alex en zij hadden de laatste maanden een erg hechte band gekregen. Toen ze over de moorden op Gray en Simpson hadden gehoord, hadden ze allebei meteen de waarheid vermoed. Toch hadden ze daar

niets over gezegd, misschien omdat ze bang waren dat hun vermoeden een onwrikbare waarheid zou worden als ze zeiden te geloven dat Stone die twee mannen had gedood. Nu was gebleken dat ze de daden van de man heel verschillend interpreteerden en was er daardoor een muur tussen hen opgetrokken.

Annabelle pakte haar weinige bezittingen bij elkaar, sloot het huisje af, naar ze aannam voor het laatst, stapte in haar auto en reed naar een hotel daar in de buurt. Ze kleepte zich uit en stapte in bed. Ze zou nu weggaan. Niets hield haar hier nog langer. Nu Oliver weg was, haar vader dood was en Alex anders bleek te zijn dan ze had gedacht, was ze weer alleen.

Dat was blijkbaar haar natuurlijke toestand.

Veel geluk, Oliver Stone.

Van één ding was Annabelle heel zeker. Hij zou al het geluk nodig hebben dat hij kon krijgen.

Misschien gold dat voor hen allemaal.

Joe Knox had liever thuis voor een knetterend haardvuur gezeten, met een biertje of misschien een goed glas Glenlivet, verdiept in het boek dat hij aan het lezen was. Maar hier zat hij dan. De stoel was oncomfortabel, de kamer was koud en slecht verlicht en het wachten was onaangenaam. Hij staarde naar de muur maar met zijn gedachten was hij heel ergens anders. Hij was niet lang op de plaats gebleven waar Roger Simpson was vermoord. Net als Knox' vroegere baas bij de CIA had de dode Simpson nog rechtop gezeten, alleen niet in een auto maar op een keukenstoel die nu helemaal bespikkeld was met het bloed van de dode. Het schot was uit een huis in aanbouw aan de overkant van de straat gekomen. Het uur van de executie – want Knox was er zeker van dat het dat was – was vroeg geweest, een uur waarop ooggetuigen heel dun gezaaid waren.

Eigenlijk had Knox zich alleen voor de krant geïnteresseerd. De kogel was dwars door de ochtendeditie van de eerbiedwaardige *Washington Post* gegaan en had Simpson recht in zijn borst getroffen. Net als dat met Gray het geval was geweest, mikten de meeste schutters op de hersenen. Dat was de gouden standaard als je een dodelijk schot wilde lossen. Zeker, als je het juiste geschut gebruikte, was een schot in de borst waarschijnlijk ook fataal, maar in de wereld van professionele moordenaars was een schot in het hoofd zoiets als een trouwe hond: die liet je nooit in de steek.

Gray in het hoofd. Simpson in de borst. Waarom?

En waarom dwars door de krant heen?

Dat had Knox beziggehouden. Niet dat die paar vellen krantenpapier de kogel zouden hebben vertraagd, maar de schutter had min of meer moeten raden waar zijn kogel zou terechtkomen. En als Simpson nu eens een dik boek op zijn borst had gehad, of een aansteker in zijn borstzak, onzichtbaar omdat die krant ervoor zat? Dat kon het schot wél hebben bedorven. De meeste sluipschutters die Knox had gekend, wilden liever nergens anders naar raden dan naar de volgende die ze moesten vermoorden.

Maar toen hij de krant had bestudeerd, had hij precies begrepen waarom de schutter voor een schot in de borst had gekozen. Er had een foto van iemand aan de binnenkant van de krant geplakt gezeten. De kogel had het hoofd van de persoon op de foto weggehaald. Toen Knox nog eens goed had gekeken, bleek dat op de rest van de foto het bovenlichaam van een vrouw te zien was. Op wat er van de foto was overgebleven zaten geen tekens of geschreven woorden die hem duidelijk maakten wie het was. Hij had aan de krantenbezorger

gevraagd of die iets bijzonders had gezien, maar dat had hij niet. En het gebouw waarin Simpson woonde had geen portier. Toch had de moordenaar die foto op de krant geplakt. Daar was Knox zeker van.

Dat betekende maar één ding. Deze executie was iets persoonlijks geweest. De moordenaar had Simpson precies laten weten waarom hij ging sterven en ook wie het zou doen. Net als die vlag en dat grafteken bij Gray. Onwillekeurig kreeg hij nog meer bewondering voor de moordenaar. Om die kogel precies door het hoofd op die foto te krijgen had je meer bekwaamheid, planning en ook gewoon zelfvertrouwen nodig dan zelfs de meest professionele scherpschutters bezaten. Hij had de patholoog-anatoom gevraagd hem in te lichten als er iets bijzonders in de wond werd aangetroffen. Het was wel bijna uitgesloten dat ze de verbrande stukjes foto konden reconstrueren die door een supersnelle geweerkogel in de borst van de senator waren weggedrukt. Maar je kon nooit weten. Knox wist uit ervaring dat de meeste criminelen juist door zulke kleine dingetjes voor de bijl gingen.

Hij ging rechtop zitten en dacht niet meer aan gewerschoten en dode mannen, want op dat moment hoorde hij voetstappen door de smalle gang in zijn richting komen. Het waren twee mannen, allebei in een pak en allebei met een grimmig gezicht. Een van hen hield iets voor zich wat op een doos uit een bankkluis leek. Hij zette het met een harde klap op de tafel neer. Met dat gebaar verleende hij extra gewicht aan een situatie die daar echt geen behoefte meer aan had, tenminste niet in Knox' ogen.

De oudere man was erg lang en breed en had een dichte bos wit haar. Toch hadden de talloze crises, tientallen jaren lang, ook hem niet ongemoeid gelaten. Het viel niet te camoufleren: zijn manke tred, de vele rimpels in zijn gezicht en zijn kromme schouders vertelden de waarheid. Hij heette Macklin Hayes en hij was een vroegere driesterrengeneraal die lang geleden naar de inlichtingenkant was overgegaan, al had Knox gehoord dat hij nog altijd sterke banden met de militaire inlichtingendiensten onderhield. Knox had nooit iemand de man 'Mack' horen noemen. Dat deed je gewoon niet.

Hayes knikte hem toe. 'Knox. Bedankt voor je komst.'

'Ik had niet echt een keuze, hè, generaal?'

'Heeft iemand van ons een keuze?'

Knox gaf daar geen antwoord op. Hij wachtte af.

'Je begrijpt de situatie?' vroeg Hayes.

'Voor zover dat in zo'n korte tijd mogelijk is.'

Hayes tikte op het deksel van de doos. 'De rest zit hierin. Lees het, neem het in je op, prent het in je geheugen. Als dit voorbij is, moet je dit alles vergeten, tot in de details. Begrepen?'

Knox knikte langzaam. *Dat deel van de zaak begrijp ik altijd.*

‘Al eerste indrukken?’ vroeg de jongere man.

Knox kende die man niet en vroeg zich af wat hij hier deed. Misschien moest hij alleen maar Hayes’ doos dragen. Aan de andere kant had hij een vraag gesteld en verwachtte hij waarschijnlijk een antwoord.

‘Twee executies, uitgevoerd door een sluipschutter die zijn vak verstond, waarschijnlijk een ex-militair die een wrok koesterde en die dat aan Gray en Simpson wilde laten weten. Hij zette het grafteken en het vlaggetje voor Gray neer en plakte een foto van een vrouw op een krant voor Simpson. Hij schoot eerst de senator dood en ging toen naar Maryland om Gray uit te schakelen, waarschijnlijk voordat het nieuws van de moord op Simpson bekend was en Gray op zijn hoede zou zijn.’

‘Weet u zeker dat het geen twee schutters waren?’ vroeg de jongere man. ‘En bent u ook zeker van de volgorde?’

‘Op dit moment kan ik nergens zeker van zijn. U vroeg om mijn eerste indrukken, en dat zijn ze.’

‘Zijn vluchtroute? Hij kan niet over een weg zijn ontkomen. Dan zou hij zijn gezien.’

Knox aarzelde. ‘Van de rotsen gesprongen.’

Hayes mengde zich in het gesprek. ‘Blijkbaar ben je niet de enige die dat denkt.’

‘Wie was de eerste?’

‘Lees het dossier maar.’

Er brandde iets in Knox’ maag, maar hij hield zich aan het bevel om zijn mond te houden. ‘Heeft Gray in de dagen voor zijn dood iets gezegd?’

‘Ongeveer zes maanden voordat hij werd vermoord, is hij bij iets betrokken geweest. Dat is zo geheim dat zelfs ik niet volledig op de hoogte ben gesteld. Zoals je weet, was Gray iemand die niet veel losliet over wat hij deed. En hij zat indertijd in de particuliere sector. Daardoor weten we nog minder. Het is op zijn zachtst gezegd een beetje troebel.’

Knox knikte. Gray en geheimhouding gingen van nature samen. ‘Heeft het te maken met de verdachten van die bomaanslag die nu buiten beschouwing moeten blijven? Ik moet zeggen dat ik een beetje door die onthulling werd verrast.’

De jongere man gaf antwoord. ‘Maar we zijn het niet allemaal eens met die beslissing.’

Knox keek van de jonge naar de oude man. ‘Wat wil dat precies zeggen? Zijn die mensen verboden terrein of niet?’

Hayes produceerde een glimlach waaruit niets af te lezen viel. De man had een fortuin kunnen verdienen met pokeren in Las Vegas, dacht Knox.

‘Dat is moeilijk te zeggen. Zoals mijn collega al zei, zijn we het daar niet over eens.’

‘En wat moet ik dan doen?’

‘Op je tenen lopen, Knox, heel behoedzaam op je tenen lopen.’ Hij tikte op de doos. ‘Ik heb wat dingen kunnen verzamelen die ik hierin heb gedaan. Ook een paar dingen die off the record zijn.’

‘U bedoelt dingen die ik officieel niet mag weten?’ Knox miste zijn boek en gezellige herenhuis meer dan ooit.

‘Laten we daar maar van uitgaan.’

‘Ik heb geen zin om hierdoor een kogel in mijn achterhoofd te krijgen.’

‘Ik ook niet.’

‘Dat stelt me niet erg gerust, generaal, want als ú zich indekt, ben ik waarschijnlijk al dood.’

‘Ik wil dat je alles leest en hier achterlaat, en dat je naar huis gaat om erover na te denken. En dan bel je me.’

‘Met vragen of antwoorden?’

‘Met beide, hoop ik.’

‘Die kerel is waarschijnlijk allang weg.’ *Echte professionals zijn net zo goed in ontsnappen als in moorden.*

Hayes tikte met zijn lange, knokige vingers op het tafelblad. In dat schemerige licht leken het net miniatuur-Medusa's, vond Knox. ‘Misschien wel.’

‘Zeg, ik kan aan het wiel draaien en dan melden dat ik niets heb ontdekt. U zegt het maar, generaal. Ik heb dit spel te lang gespeeld om me met een kluitje in het riet te laten sturen.’

Hayes stond op, evenals zijn metgezel; de baas en zijn knechtje. ‘Lees, denk, bel. Goedenavond, Knox. En veel succes.’

Knox keek de twee mannen na toen ze door de gang verdwenen, het vliegdek-schip en zijn trouwe torpedobootjager die door de stormige zeeën van de Amerikaanse inlichtingendiensten tuften. Hij maakte de doos open, haalde er een handvol documenten uit en begon te lezen.

Veel succes, zei de cobra voordat hij toesloeg.

Dit was precies het soort dag waarop Knox wenste dat hij de loodgieterszaak van zijn vader had overgenomen.

Stones korte slaap werd plotseling verstoord door iets wat als een vechtpartij klonk. Knipperend met zijn ogen werd hij wakker en keek om zich heen. De vrouw naast hem troostte haar huilende baby. Stone keek over enkele rijen stoelen naar de oorzaak van het rumoer.

Zo te zien was het drie tegen een, allemaal in de twintig, als de testosteron vaak zo onstuimig opkomt dat de veiligheidskleppen bezwijken. Twee hielden iemand vast terwijl de derde erop los beukte. Sommige passagiers riepen halfslachtig naar de mannen dat ze moesten ophouden, maar er was niemand van zijn plaats gekomen om iets te doen. Stone keek of de conducteur in de buurt was, maar hij zag niemand in uniform.

De jongeman die werd vastgehouden, was degene die Stone eerder had gezien, de vroegere quarterback die een wrok tegen de wereld koesterde. Zijn knappe gezicht incasseerde weer een rechtse hoek op zijn toch al gezwollen linkerwang. Terwijl het bloed over zijn neus liep, probeerde hij los te komen. Hij schopte, spuwde en haalde uit met zijn armen, maar hij kon niet loskomen en intussen schopte de derde man lachend in zijn buik, zo hard dat de quarterback dubbelklapte.

Oké, nu was het genoeg.

Stone sprong van zijn stoel op, en toen de derde man weer uithaalde om de volgende stomp toe te dienen, greep Stone zijn vuist vast en trok hij daar zo hard aan dat de man bijna zijn evenwicht verloor. De man draaide zich met een ruk om en keek Stone aan. Zijn woede ging over in geamuseerdheid.

‘Wil je ook wat, ouwe?’ zei de jongen spottend terwijl hij zijn vuisten omhoogbracht. ‘Wil je hier wat van?’ Hij maakte schijnbewegingen met armen en voeten. Zijn buik schudde, zijn vlezige armen flapperden en de blingbling daaraan rinkelde. Het kostte Stone moeite om niet in lachen uit te barsten.

‘Laat hem gaan en we houden erover op.’

‘Het is een valsspeler!’ riep een van de andere jongemannen. Hij greep het haar van de quarterback vast en trok zijn hoofd omhoog. ‘Hij speelde vals met pokeren.’

‘En ik denk dat jullie hem een lesje hebben geleerd. Dus laat hem nu maar gaan.’

‘Wie ben jij wel dat je bevelen kunt geven?’ zei de vlezige jongen met de gebalde vuisten.

‘Laten we ophouden, jongens. Jullie hebben genoeg gedaan. Hij is lelijk in elkaar geslagen.’

‘Ja, maar jij niet.’

‘Ik probeer alleen maar vrede te sluiten.’ Stone keek naar de andere passagiers, van wie sommigen op leeftijd waren. ‘Jullie hebben iedereen de stuipen op het lijf gejaagd.’

‘Wat kan ons dat verrotten?’ Hij wees naar Stone. ‘En nu ga jij, ouwe, zeggen dat het je spijt dat je ons lastigviel, en dan draai je je om en ga je weer zitten. Tenminste, als je weet wat goed voor je is. Anders moet ik jou ook in elkaar slaan. Hé, misschien doe ik dat evengoed, gewoon omdat ik er zin in heb. Wat zeg je daarvan?’

Het was een lange dag geweest en Stone was al kwaad omdat hij nog geen tien minuten slaap had kunnen krijgen, en daarom zei hij: ‘Alleen jij? Of met hulp van je twee vriendjes?’

De vlezige jongen glimlachte. ‘O, alleen ik, opa. Maar weet je wat? Om niet te gauw klaar met jou te zijn gebruik ik maar één hand.’ Hij liet zijn hand even uitschieten en Stone dook weg met zijn hoofd.

‘Hé, kijk nou, die ouwe kan dansen. Hoe goed kun je dansen, opa?’

De jongen schopte plotseling naar Stone, die het been vastpakte en in een ijzeren greep hield.

Vleesklomp hipte op één been en zijn gezicht liep knalrood aan. ‘Laat me los of ik sla je kapot. Laat me los!’

‘Je krijgt nog één kans,’ zei Stone.

De jongen haalde uit met zijn vuist. En miste.

Stones elleboog tegen de zijkant van zijn hoofd miste niet. Evenmin de stoot op zijn neus, waarbij het bot van de jongen brak. Kreunend en stuiptrekkend zakte de jongen op de vloer.

De twee anderen lieten de quarterback vallen en kwamen naar voren. Een van hen viel alsof hij met een bijl gekliefd was toen Stones voet in zijn kruis trapte en vervolgens zijn hoofd raakte. De ander zag de vuist niet die in zijn buik gepompt werd en vervolgens omhoog schoot en zijn kin verbrijzelde. Hij kwam bij zijn vrienden op de vloer van het treinstel te liggen, zijn handen tegen zijn buik en gezicht gedrukt.

‘Wat is hier aan de hand?’

Stone draaide zich om en zag de dikke conducteur door het gangpad rennen, zijn walkietalkie en kaartjeskniptang in de hand, zijn Amtrak-pet stuiterend op zijn hoofd.

Voordat Stone iets kon zeggen, riep een van de jongens die hij tegen de vlakte had geslagen: ‘Hij viel ons aan.’

De andere passagiers praatten door elkaar. Iedereen vertelde zijn versie van wat er gebeurd was, maar het kwam in zijn totaliteit erg verward over.

De gejaagde treinconducteur keek naar de chaos van lichamen op de vloer,

wendde zich toen tot Stone en zei: ‘U bent de enige die nog overeind staat. Hebt u deze mannen geslagen?’

‘Nadat ze mij aanvielen. Ze zeiden dat ze hem daar hadden betrapt op vals spelen met kaarten,’ zei Stone, en hij wees naar de quarterback die met zijn hand op zijn bebloede neus op de vloer zat. ‘Ik zei dat ze daarmee moesten ophouden, en toen kwamen ze op mij af.’ Hij wees naar het stel op de vloer. ‘U ziet dat het niet zo is afgelopen als waarschijnlijk hun bedoeling was.’

‘Oké, laat uw papieren maar eens zien,’ zei de conducteur.

‘En hun papieren dan? Ik ben alleen maar de barmhartige samaritaan. Vraagt u het maar aan die mensen.’

‘Dat kan wel zijn, maar ik begin met u en dan komen zij aan de beurt. Zullen we het op die manier doen?’

Stone wilde de man zijn identiteitsbewijs niet laten zien, want hij wist dat het dan ergens in officiële gegevens terecht zou komen waar de mensen die achter hem aan zaten het konden vinden en gebruiken. Trouwens, het was een vals identiteitsbewijs dat in geen enkele database voorkwam.

‘Als u nou eens begint en éndigt met hen, terwijl ik gewoon weer op mijn plaats ga zitten? Ik had hier eigenlijk niets mee te maken.’

‘U geeft me uw identiteitsbewijs of ik neem radiocontact op met de politie en dan staan ze u op het volgende station op te wachten.’ Hij wees naar de jongemannen. ‘Jullie ook.’

De quarterback kreunde en gaf bloed op.

‘Hij heeft medische verzorging nodig,’ zei Stone vlug. Hij knielde bij de jongeman neer en legde zijn hand op zijn schouder, maar die hand werd meteen weggeduwd.

‘Ik heb geen hulp nodig van types als jij!’

Stone stond op en zei tegen de conducteur: ‘Ik denk dat we een dokter moeten bellen.’

‘Als hij medische verzorging wil, kan hij die krijgen, maar ik wacht nog steeds op uw identiteitsbewijs, meneer,’ zei de Amtrak-man koppig.

Hij wilde het gewoon niet opgeven, hè?

‘Ik stap op het volgende station uit deze klotetrein,’ zei de quarterback. Hij kwam op trillende benen overeind.

‘Mij best. Wat mij betreft, mogen jullie allemaal uitstappen,’ zei de conducteur.

‘Wat is het volgende station?’ vroeg Stone.

De man vertelde het hem. ‘En dan laat u me nu uw identiteitsbewijs zien of ik bel de politie.’

Stone dacht even na. ‘Als ik nu ook eens op het volgende station uitstap?’

‘Mij best,’ zei de conducteur, die hem aandachtig opnam. Het gezicht van de man stond Stone niet aan; het zat vol argwaan.

De conducteur wees naar de jongemannen die op de vloer lagen. ‘En nu gaan jullie allemaal op jullie plaats zitten, en daar blijven jullie zitten, anders gaan jullie achter de tralies en ik meen wat ik zeg.’

De vlezige jongen die het eerst door Stone was geslagen, jammerde: ‘En als ik nou eens aangifte doe tegen die klootzak?’ Hij wees naar Stone.

‘Ja, en dan kan hij daar,’ zei de conducteur, wijzend naar de quarterback, ‘aangifte tegen jou doen. En deze man,’ voegde hij eraan toe, wijzend naar Stone, ‘kan aangifte doen tegen jou en je vriendjes, want ik hoor van alle andere passagiers dat jullie eerst op hem af gingen. Nou, wat wordt het, meneer bloedneus?’

De wangen van Vleesklomp trilden. ‘Ach, laat maar zitten.’

‘Het verstandigste wat er tot nu toe uit jouw mond komt. En als je nog eens wilt knokken, doe het dan niet in mijn trein. Je wilt geen problemen met Amtrak, jochie.’ De conducteur draaide zich om en liep weg.

Stone ging weer zitten, inwendig ziedend van woede. Waarom had hij zich ermee bemoeid? Nu was hij zijn vervoer kwijt.

De vrouw naast hem boog zich naar hem toe en zei: ‘Het was heel dapper van u wat u deed. Waar hebt u zo leren vechten?’

‘Bij de padvinderij,’ zei Stone gedachteloos.

Ze zette grote ogen op. ‘Bij de padvinderij? Meent u dat nou?’

‘De padvinders waren in mijn tijd veel harder, mevrouw.’

Maar inmiddels grijnsde hij een beetje, en ze lachte. ‘Dat was een goeie,’ zei ze.

Stone hield op met glimlachen.

Niet zo'n goeie. Want nu kan ik het wel schudden.

Caleb Shaw en Reuben Rhodes waren al somber gestemd geweest voordat Alex Ford naar Calebs flat kwam en hun het laatste nieuws vertelde. Nu zagen ze het helemaal niet meer zitten.

Caleb schonk een sherry in, pakte een zak vette chips en stopte ze zo snel mogelijk in zijn mond, een oude nerveuze gewoonte van hem en zeker niet de enige. 'Hoeveel ellende staat ons nog te wachten?' riep hij uit.

Reuben zei: 'Dus hij heeft Simpson en Gray vermoord?'

'Hij zegt het niet met zoveel woorden in de brief, maar het ziet er wel naar uit,' zei Alex.

'Die hufters verdienen niet beter,' zei Reuben stoer.

'Evengoed was het moord, Reuben,' merkte Alex op.

'Na wat ze hem hebben aangedaan? Heeft iemand daar ook maar een dag voor in de cel gezeten? Nee hoor.'

Alex leek even dezelfde discussie aan te gaan als hij met Annabelle had gedaan, maar zag daar blijkbaar van af.

'Waar denk je dat hij is?' vroeg Caleb.

'Op de vlucht,' antwoordde Alex. 'En wees maar niet verbaasd als de FBI straks bij je op de stoep staat om vragen te stellen.'

'In dat geval weet ik niets,' zei Reuben dapper.

'Pas maar op,' waarschuwde Alex. 'Je krijg zo een paar jaar voor meeneed.'

'Ik zeg niets waardoor die schoften Oliver te pakken krijgen, Alex. En dat verwacht ik ook van jou.'

'Mijn situatie is een beetje anders,' zei Alex behoedzaam.

'Ben jij Olivers vriend? Heeft hij je leven niet gered?'

'Ja. En ik heb hem daarna dezelfde dienst bewezen, of ben je dat vergeten?'

'En is het niet door hem dat je die onderscheiding kreeg voor het oprollen van die spionagebende?'

'Ik begrijp wat je bedoelt, Reuben.'

'Nee, blijkbaar niet,' zei de grote man. Hij stond op en ging naast de lange agent van de Secret Service staan. 'Want als je hen helpt Oliver te vinden, ben je een verrader. Zo simpel ligt het.'

'Er is niets simpels aan, Reuben. Ik ben nog steeds een federaal agent. Ik heb gezworen de wet te handhaven.'

'Wat vindt Annabelle hiervan?' wilde Reuben weten.

'Wat gaat jou dat aan?'

‘Zij vindt het ook een rotstreek, hè?’

‘Alsjeblieft,’ zei Caleb sussend. ‘Oliver zou vast niet willen dat dit een wig tussen ons dreef.’

‘Er is geen wig, Caleb. Er is alleen een goede manier om een vriend te zijn en een verkeerde manier,’ merkte Reuben op. ‘En ik wil Supersmeris hier duidelijk maken aan welke kant hij moet staan.’

Alex keek Reuben scherp aan. ‘Is dat een bedreiging?’

‘Simpson en Gray hebben Oliver door een hel laten gaan. Ik ben blij dat ze dood zijn. Ik zou zelf ook een kogel in hun kop hebben gepompt.’

‘Dan zou je naar de gevangenis zijn gegaan.’

‘Ja. Jij vindt zeker ook dat Hitler een proces verdiende.’

‘Wat is nou je probleem? Je doet net of ik tegen Oliver ben.’

‘Daar lijkt het sterk op!’

‘Alex, misschien kun je beter weggaan voordat dit uit de hand loopt,’ zei Caleb. ‘Alsjeblieft.’

Alex keek van de woedende Reuben naar de geschokte Caleb, trok zijn jas aan en liep de deur uit.

Dat was dan de Camel Club, dacht hij. Die was voorbij. Afgesloten. Dood. En hij was er tamelijk zeker van dat hij Annabelle nooit meer zou zien.

Alex werd zozeer door die gedachten in beslag genomen dat hij de twee mannen niet zag die vanuit hun auto naar hem keken. Toen hij wegreed, volgden ze hem. Intussen stonden twee anderen voor Calebs flat te wachten. Blijkbaar was de jacht al begonnen.